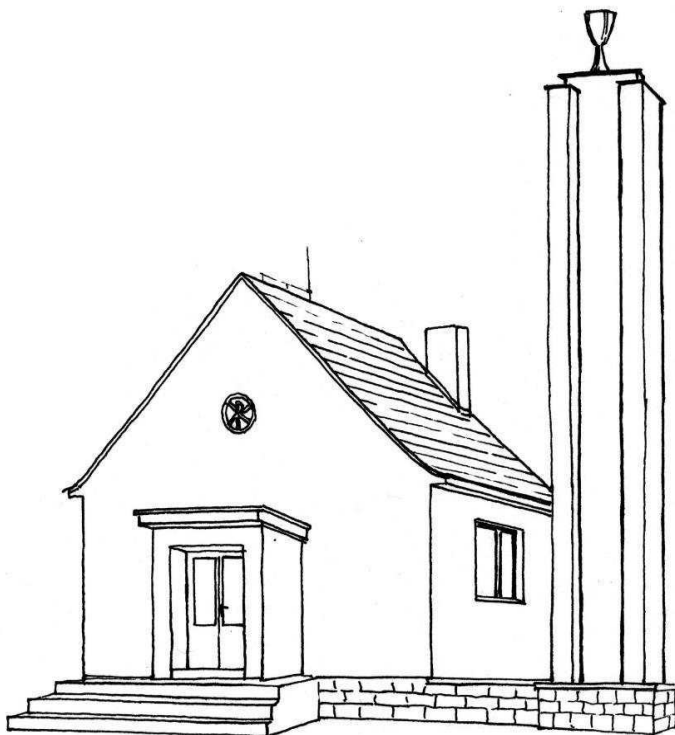

7/2013

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MEŠIČŇNÍK
SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

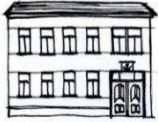
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Kateřina Rybáriková
kurátor: Václav Matoulek

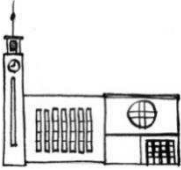
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blažoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

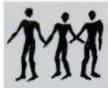
Kostel Jílková 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

[http:// www.eabrno.cz](http://www.eabrno.cz)

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2013 (XV). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. *|*|*|*|*|
Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.

ÚVODNÍK

Milí čtenáři,

červenec a srpen jsou pro mě prázdniny. Zkrátka a jednoduše. Vy, kdo snad za těmi dvěma měsíci vidíte právě a jen dva letní měsíce a všechen prázdninově dovolenkový humbuk vám spíš leze na nervy, mi to prosím nemějte za zlé. Já jsem totiž letošní školní rok poprvé absolvovala krom role farářky také v roli učitelky a nemůžu se dočkat, až dopíšu poslední známku, poslední zápis do třídní knihy a na dlouhé dva měsíce budu mít lidově řečeno bene. Ne že by mě to před tabulí nebavilo, ba naopak, ale nástrahy klasifikace si žádají zasloužené pedagogické volno. Volno farářské je ve výhledu rovněž. Volno... Červencové volno! Tak jsem slyšela mnohokrát mluvit o svátcích, které připadají na 5. a 6. července. Že jsou to svátky státní a tudíž dny pracovního klidu, vnímá je řada lidí hlavně jako příležitost nastavit si víkend bez čerpání dovolené, aniž by se zajímali o to, proč si v ony dny vlastně mohou dopřát pohodu. Jenže ony jsou to dny dosti významné, zdá se mi. Obzvlášť ten letošní pátek s datem 5. července. Připomíná, že před 1150 lety prý přišli do našich končin dva pánové, kteří z místních pohanů či poněkud zmatených křesťanů zkoušeli udělat křesťany, kteří své víře rozumějí a umějí ji i vyznat. Doslova a do písmene... Cyril a Metoděj pro mě dlouhou dobu byli jenom kapitolou z učebnice dějepisu či přehledu církevních dějin. Byli mi příliš vzdálení časově i původem a v zástupu mých praotců a svědků víry šli až kdesi vzadu, za Augustinem a Anselmem a jim podobnými slovnými církevními velikány, kterým jsem ale nikdy moc dobře nerozuměla. Pak jsem se jednou na svých prázdninových cestách dostala až do makedonského Ohridu. Odtud prý věrozně na Velkou Moravu tehdy vyráželi. Od Ohridu jsem ty dva poznala ne jen jako legendární hrdiny počátků české státnosti a úsvitu českého křesťanství, jako všemi opěvované, leč zachmuřené muže žijící v temné době na přelomu věků, ale především jako cestovatele, muže s ohromným rozhledem i nadšením, jako hybatele mohutného proudu kulturního dění a šířitele vzdělanosti, jako dobrodruhy dávnověku. A začali mi být najednou mnohem bližší, sympatičtější a srozumitelnější. Předběhli nejen Augustina, ale zdá se mi, že i Calvina, a nejspíš teď v tom mém zástupu svědků víry krácejí bok po boku s biblickou Ester a Františkem z Assisi. Snažím se jim škobrtat kdesi v patách, byť s pořádným odstupem, a po cestě se o nich dozvědět něco dalšího. To aby pro mě 5. červenec nebyl vždycky jen volný den...

P.S.: Letos se chystám po stopách jiného světce. Svatého Jakuba. Držte nám, moc prosím, palce, ať nás, dvě odhodlané poutnice, žluté mušle pojmenované právě po Jakobovi dovedou až do cíle dlouhé cesty, do Santiaga de Compostella. Jestli si neošoupeme nohy až ke kolenům a zdárně se vrátíme, napíšeme vám o té cestě třeba článek.

Saša Hauserová

3. zasedání 33. synodu ČCE

Již potřetí se synod konal v Emauzském klášteře v Praze, tentokrát ve dnech 30. května – 2. června 2013. Při zahajovacích bohoslužbách ve sboru na Vinohradech kázal člen předsednictva a senior bratr Michal Kitta z Hronova, při závěrečných bohoslužbách ve sboru v Kobylisích to byl generální tajemník Presbyterní církve Koreje bratr Hong Jung Lee.

Hosty letošního zasedání synodu byli zástupci domácí ekumeny, sousedního Polska a Slovenska, Francie, Itálie a Skotska. Již tradičně zasedání synodu navštívil a pozdravil i bratr kardinál Dominik Duka. Pozvaní zástupci státní správy se omluvili.

Synod zvolil náhradníky do předsednictva synodu, náhradníky revizorů hospodaření povšechného sboru, ale zejména nového celocírkevního faráře mládeže bratra Pavla Juna (dosud v Čáslavi) a také nového vedoucího tajemníka ÚCK bratra dr. Martina Kocandu. Ten byl do úřadu slavnostně uveden při závěrečných bohoslužbách.

Synod schválil Pravidla pro povolávání církevních kantorů, protože letos úspěšně končí prvních 17 absolventů SCHEA, kteří se tři roky vzdělávali pro svou budoucí službu v církvi v oblasti církevní hudby a zpěvu. Schválili jsme vedle mnohých ostatních zpráv o činnosti celocírkevních odborů a komisí také tu o přípravě nového Evangelického zpěvníku a vyzvali, aby prostřednictvím webových stránek byla církev více informována o chystaných písních a ostatním obsahu.

Synod mj. zadal přepracovat řády tak, aby členství v představenstvech a ve shromážděných Jeronymovy jednoty nemuselo být už nadále podmíněno členstvím ve staršovstvu. Synod také zadal připravit řády tak, aby synodní rada napříště měla za určitých podmínek pravomoc dát kazateli výpověď. Synod zadal přepracovat seznam témat pro vzdělávání a zkoušky ordinovaných laiků.

Synod rozhodl mj. o rozpočtu povšechného sboru, o výši repartic, o celocírkevních sbírkách i o výši odvodu do PF pro r. 2014 na 81.100,-Kč. Po delší diskusi nakonec synod umožnil jednání o případném prodeji budovy ETF v Černé ulici Universitě Karlově.

Synod přijal zprávu o činnosti Diakonie ČCE a zprávu dozorčí rady Diakonie ČCE za minulý rok. V blízké budoucnosti nastanou nové právní i hospodářské podmínky fungování organizací, jako je Diakonie. Proto byl předložen tisk s názvem Diakonie v době změn, který nastiňuje možné cesty, aby se během následujícího roku vykristalizovaly názory, možnosti a představy jednotlivých středisek Diakonie. Bude se jednat pravděpodobně o slučování některých středisek, restrukturalizaci v rámci regionů a dalších věcech. Dozorčí i správní rada promýšlí strategii, velká zodpovědnost leží na manažerech Diakonie, ale nejvyšší pravomoci náležejí synodu ČCE. Jeho příští zasedání by mělo reflektovat očekávané změny. Synod přijal usnesení, v němž doporučuje dozorčím a správním radám středisek, aby vybíraly z řad dobrovolníků a

zaměstnanců Diakonie osoby, kterým by církve ve shromáždění spolupracujícího sboru poděkovala za jejich službu.

Co neprošlo: Rozhovorem ve sborech a na konventech byla připravena velká změna Církevního zřízení a řádů, která by způsobila změny ve volebním období seniorátů, seniorátních výborů a staršovstev. Tato změna však nebyla přijata, protože vyžadovala dvoutřetinovou většinu hlasů všech synodálů, ale takové podpory nedosáhla. Vše tedy zůstává při starém. Také návrh SR, aby volba farářů na sborech mohla nadále být nejvýše na období pěti let, neprošel. Podobně ani návrh na vyhlášení dobrovolné sbírky na záchranu Husova domku v Husinci. Pro mnohé bylo zklamáním, že se poslanci synodu neshodli na společném poselství sborům. Rozjitřenost doby otevírá mnohá témata a osobní nasazení synodálů přináší rozličné důrazy. Vytvořit krátké poselství bylo nad síly všech přítomných.

Do sborů dostanete rozsáhlý materiál týkající se hlavního úkolu letošního synodu, totiž plánu na finanční soběstačnost církve. Materiál připravila tzv. strategická komise a synod se usnesl na tom, že bude pracovat s několika různými modely cesty ČCE k samofinancování a poskytne tyto modely jednotlivým sborům k diskuzi. Součástí předloženého materiálu jsou i návrhy dalšího postupu. Vyjádření sborů a seniorátů budou předložena 4. zasedání 33. synodu.

„Nutná je reflexe každého sboru a zvýšení obětavosti. Nutné jsou i strukturální změny a neobejdeme se bez jisté míry solidarity ani bez úvah, co všechno si můžeme dovolit. Po určité analýze musí přijít syntéza a výhled do budoucna,“ řekl bratr P. Stolař.

Příští 4. zasedání 33. synodu ČCE, které se bude od 29. května do 1. června 2014 konat na Vsetíně, by mohlo svým dalším postupným rozhodováním pomoci sborům, seniorátům i celé církvi vyhlížet budoucí čas nadějně.

Ondřej Titěra

Noc kostelů 2013

Brno – Červený a Betlémský kostel

Letošní rok jsme sice neměli v programu vyložený tahák, ale návštěvnost byla na obou místech dobrá (v ČK 4 877 a v BK 1 451). Ještě větší byla účast na Muzejní noci (ČK 5 747) týden předtím. Program na obou akcích byl podobný, v Betlémském kostele ho opět zajišťovali skauti a nově i hudební skupina ze sboru CB Betanie.

I když jsme uvažovali, že se z Muzejní noci již odhlásíme, přesvědčili jsme se, že jde o jiný typ návštěvníků a naše účast je veřejností oceňována. Dobrý ohlas měla výstava o rozvoji města Brna v letech 1850-1918 doplněná o historii vzniku a stavby Červeného kostela. Zájem vzbudil i krátký film na téma „Co může dát církve mladým lidem“. Program vyvrcholil půlnoční „bohoslužbou pro nevěřící“, které se přes pokročilou hodinu zúčastnilo překvapivě hodně lidí. Nenásilné zamyšlení nad biblickým textem (uzdravení pohana Námána) a

vyznání vděčnosti za dar života doplněné varhanní hudbou oslovily všechny přítomné.

Jiří Gruber

Brno - Husovice

Konečně jeden rok na Noci kostelů nepršelo! Zahajovací zvěstování měl vikář Filip Ženatý na zahrádce u srubu, mluvil na základě biblického textu, který byl letos tématem Noci kostelů. Na farním dvorku probíhala výstava Z tvorby husovických evangelíků, podvečerní i večerní představení tentokrát obstarávalo divadlo Facka. Jako každý rok hned od začátku se grilovalo a čepovalo, přicházeli příchozí a užívali pohostinství naší zahrádky. Mezi účastníky nepřehlédnutelně vynikaly romské děti. Dalšími body programu bylo zpívání písniček ze zpěvníku Svítá, přednáška Michala Hadlače o minulosti sboru a promítání fotografií ze sborového života. Ač jsme oproti jiným kostelům zastrčení v nenápadné ulici na periferii, příchozí přicházeli až do půlnoci, kdy požehnáním vikář Ženatý letošní program ukončil.

Štěpán Hájek

Noc kostelů 2013 v Blahoslavově domě

Telegraficky o tom, v čem se letošní ročník lišil od těch minulých: připravili jsme zase o něco delší (a snad i bohatší) program, bezmála 8 hodin hudby, divadla, slov, obrazů... Snědlo se dvojnásobně palačinek ku prospěchu Diakonie. Blahoslavovým domem prošlo víc než 1100 lidí. Pokud mohu soudit, celé odpoledne a večer bylo domácím i hostům dobře a spokojeně naslouchali, prohlíželi si výstavu i Bible, zastavovali se, povídali, i když to (snad) novinka nebyla, stejně jako laskavá, usměvavá a bezchybná spolupráce všech domácích organizátorů. A nepršelo!!!

Saša Hauserová

Brno - Židenice

Letošní Noc kostelů zahájily děti, které s mládeží a farářkou Židkovou vyráběly lampiony. Překvapilo nás, že přišly i děti „z ulice“ - právě proto, že jsme měli program pro děti, jak nám sdělili jejich rodiče. Kromě ohlášeného a inzerovaného programu (varhanní koncert, vystoupení ChraPoTu, vernisáž výstavy fotografií v modlitebně a závěrečné modlitby z Taizé) probíhal po celý večer prodej koláčů, které napeklo několik šikovných žen ze sboru. Symbolická cena 5 Kč a výtěžek šel na Nadační fond Ester, který podporuje na studiích děti ze sociálně slabých rodin na Javornicku a náš sbor s ním už delší dobu spolupracuje. Přivítali jsme letos asi 300 návštěvníků. Někteří jen nakoukli, dostali razítko a spěchali dál, jiní se zdrželi a vyptávali. Při kávě a čaji došlo k řadě překvapivých setkání a navázání nových kontaktů.

Potvrdil se nám předpoklad, že je lepší méně vystoupení, více prostoru pro informace a být návštěvníkům k dispozici. Osvědčilo se i označení pořadatelů,

příchozí tak snadno poznali, na koho se obrátit, a my jsme mohli bez ostychu nabízet své služby.

Moc nás potěšilo, že se na přípravách i průběhu večera podílely všechny generace ze sboru a že jsme si to všichni mohli užít.

Jana Kašparová

Sborové setkání Brno II na Blažkově

Ve dnech 14. - 16. června v blažkovském středisku pobýlo více než čtyřicet účastníků jarního víkendu (nejen) pro rodiny s dětmi z Blahoslavova domu. Program byl zčásti obvyklý: večerní opékání buřtů, brigádnické práce na přípravě střediska, hry pro děti, pěší výprava po okolí (Mirošovice), rodinné bohoslužby v blažkovském kostele, nedělní siesta s rozhovorem o dalších setkáních; na sobotní večer ale manželé Miklánkovi pečlivě připravili program o své cestě po Izraeli. Neobvyklé bylo také počasí: jasno, slunečno, navzdory všem předpovědím v průběhu dní vůbec nepršelo. Další sezóna na Blažkově začala.

Martin Horák

Seniorátní rodinná neděle v Prosetíně

Hezkou neděli i společenství prožili rodiče, děti i všichni další účastníci, kteří přijeli 9. června do Prosetína. Malebný toleranční kostel se stolem Páně a kazatelnou uprostřed a lavicemi ze tří stran byl zcela plný, asi tak jako po jeho postavení roku 1782. Dle počtu vydaných obědů se zúčastnilo asi 160 lidí.

Kázání určené především dětem připravil farář Zdeněk Šorm. Týkalo se samolibé volby Abimelecha za krále Izraelců. Hlavní myšlenku, co to obnáší chtít rozhodovat a vládnout a z jakých pohnutek to člověk většinou dělá, rozvinul farář kladením otázek přítomným klukům, a ti mu spontánně odpovídali. Holčičky zůstaly trochu opomenuty, ale nebylo patrné, že by jim to vadilo. Pro větší názornost „dramatické“ situace volby krále použil pan farář své dřevěné figurky a plakát s ilustracemi k písni S. Karáska: Jak stromy volily

krále. Tu jsme si též všichni společně s chutí zazpívali. Po ní nám v závěru ještě bratr farář rozptýlil vzniklé obavy plynoucí z textu písně, že totiž vládnutí nad ostatními se mají ujmout jen ti, co nic jiného neumí.

Po chvílce občerstvení, na výsluní, na kraji hřbitůvku obklopujícího kostel, nás, k většinové radostné úlevě, opustily děti, pro něž byl připraven troj program: rytmické zpívání, výtvarné tvoření a sportovní soutěžení.

Dospělí se těšili na klidné spočinutí při hlavní přednášce hosta. Byl jím prof. Jan Sokol, který přijel pohovořit na téma: *Křesťan ve veřejném prostoru*. Svého úkolu se zhostil velmi dobře. Hovořil bez papíru, avšak přesto jasně a srozumitelně. I přesto, že přijel z Prahy až po kázání a tudíž ho neslyšel, názory, které nám sdělil, dobře doplnily předchozí dilema, tj. do jaké míry se jako křesťané máme ucházet o mocenskou roli ve veřejném prostoru. Na základě svých osobních zkušeností nás prof. Jan Sokol seznámil se složitostí vlivu jednotlivce na rozhodovací proces např. vlády, ministerstva apod. V jeho řeči mj. zaznělo: *Svoboda a demokracie vůbec nejsou samozřejmostí. Řada lidí si vystačí s tím, co jim normální režim dovolí. Tyto atributy ocení např. vědci, umělci a lidé věřící. Křesťan je pověřen, aby společnosti něco přinášel. Je to součást našeho poslání. Z toho vyplývá, že máme být nositeli větší zodpovědnosti a starosti i o veřejný prostor. Křesťané jsou solí a kvasem pro „masu“ ostatních. Nemusí jich být moc a přesto jsou nenahraditelní. Křesťan by měl být vycvičený v tom, že si přiznává své hříchy a ví, jak s nimi dále zacházet. Věřící lidé tím, že jsou si vědomi svých hříchů, když je umí přiznat a spolehnout se na Kristem přislíbené odpuštění, obnovují své síly a neztrácejí naději. To je opačný postup, než vidíme u běžných politiků, kteří volí strategii „zatloukat“. Z Bible víme, že zakrývání jednoho pochybení vyvolá lavinu dalších, viz např. nevěra krále Davida – avšak i ta mu byla Bohem odpuštěna. Odpuštění v dnešní společnosti velmi chybí. Postupně se vytrácí i z dříve renomovaných křesťanských zemí. Kromě našeho osobního zásadového chování, v němž nemá místo lež, krádeže ani nenávisť, bychom měli mít odvahu jít i do souboje idejí ve veřejném prostoru. V menším měřítku to znamená, že konkrétním lidem, jsou-li ochotni projít etapou lítosti a pokání, by měli křesťané přinášet naději plynoucí z Božího odpuštění*. Po přednášce byl prostor i na několik dotazů, na něž přednášející odpověděl. Celé své vystoupení uzavřel prof. Jan Sokol zvoláním: „Nebojte se!“

Následoval oběd a po něm společná vycházka dětí i rodičů do okolí. Zatímco dospělí jásalí nad krásnými výhledy do vzdálených kopců a strání, děti nebylo možno téměř odtrhnout od ohrady s pasoucími se kravami, které jim přicházely v ústrety (všichni jsme pochopili, odkud máme mlíčko...).

Při procházce došlo též k vyhlášení vítězných biblických tzv. „Superstar“. Tato malá soutěž byla vyhlášena již dopoledne a účastníci měli na připravené lístky napsat, komu z biblických postav nejvíc „fandí“. Soutěž dopadla následovně: 1. místo obsadil David, 2. Mojžíš a 3. Marie.

Na vrcholku kopce jsme se zpěvem písně „Dál přeci nejdeme sami“ a poděkováním všem, kteří se na organizaci dne podíleli, oficiálně rozloučili. V prosetínské sokolovně bylo možné se ještě závěrečně občerstvit, případně si

zakoupit některou z mnoha nabízených knížek z Portálu či Karmelitánského nakladatelství, a pak se už většina zúčastněných rozjela auty domů.

Připojuji se svými díky za zdařilou akci, která si jistě vyžádala mnoho hodin přípravných prací členů seniorátního odboru pro práci s dětmi. Sboru v Prosetíně přeji, aby jim množství návštěvníků kromě práce přineslo též radost a povzbuzení ve víře. K tomu nechtě poslouží i nahrávka přednášky, kterou místní bratr farář Coufal pořídil, a těm, co pro samou práci ji nemohli slyšet, ji jistě rád přehraje.

Díky, je o čem přemýšlet.

Jana Slámová

Kuba a domečky

To jednou jsme v Klubu Oveček byli jenom čtyři. Ale vůbec to nevadilo. Učila nás nová teta a její dcera Adélka jí pomáhala. Teta na stůl postavila postavičky, které jsme už dřív dělali s tetou Ivou z ruliček toaletáku. Dneska měly představovat Pána Ježíše a jeho učedníky. Teta vyprávěla, co Pán Ježíš učil a ti učedníci pořád chodili za ním a všechno poslouchali a pak to zkoušeli taky. Bylo jich 12, ale já si je všechny nepamatuju, jenom Filipa a Ondřeje, protože tak se jmenujou moji kamarádi. Pak tam byl myslím ještě Josef, Jakub, Petr a Jan. Bylo srandovní, jak teta s figurkou Pána Ježíše chodila po místnosti a my jsme s ostatními figurkama měli dělat všechno jako ona. Šla ke dveřím a my za ní, šla k oknu a my zase za ní. Skoro to vypadalo, že hrajem na honěnou. Pak figurka Pána Ježíše pohladila Janičku, tak jsme taky všichni pohladili Janičku. Pak zase Hynečkovi řekla, že na začátku trochu zlobil a my jsme nemohli začít, ale že se na něj nezlobí a že mu to odpouští. A my jsme taky říkali, že se na něj už nezlobíme. Teta vždycky řekla, že to, co Ježíš dělal, byly příklady toho, jak jedná Bůh, a že Pán Ježíš přišel na svět proto, aby nám lidem to ukázal a nás to naučil. A vybral si k tomu těch 12 svých kamarádů a všechno to naučil nejdřív je. Proto se jim taky říká učedníci.

A pak se teta zeptala: „Taky chcete, aby vás Pán Ježíš naučil dělat věci, které se Pánu Bohu líbí a které druhým pomáhají?“ „Anóó“, volali jsme. „Tak mě ale řekněte, jak se my můžeme stát učedníky Pána Ježíše, když už tady s námi nechodí?“ To se ale ozval Mareček a hádal se s tetou: „Ale Pán Ježíš s námi chodí! On je v nebi a my jsme tady. On nás vidí a slyší a tak s náma všude chodí.“ Mareček je borec. Teta ho pochválila, jak úžasně Pánu Ježíši věří a že má z toho moc velkou radost. Pak nám ukázala takový papírový domeček, na třikrát přehnutý velký papír a v něm vystřížená okýnka. Ukázala nám, jak se mají slepit konce, aby domeček stál. Postavila ho a dovnitř dala zapálenou svíčku. A u toho vyprávěla, že dneska, když už Pán Ježíš není s námi na zemi, ale v nebi, můžeme pozvat Pána Ježíše do svého srdíčka, aby si v něm udělal takovýto domeček. A ta svíčka znamená, že je Pán Ježíš už doma. Tak bude Pán Ježíš už navždycky s námi a naučí nás všechno, co se Pánu Bohu líbí a co pomáhá lidem. Přečetla nám to i z Bible: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“ (Jan 14.23). Ten verš jsem si nechal od maminky číst mockrát. Moc

se mi líbí, že Pán Bůh chce bydlet v mém srdíčku. Mám ho moc rád a chci být hodný, aby se mu u mě líbilo.

A pak teta řekla zajímavou věc: ty domečky ji prý naučila vyrábět její druhá dcera Verunka a ona to zase dnes naučí nás. A tak je to i s tím, co se naučíme od Pána Ježíše. To zase máme učit další děti a taky dospěláky. Tak i my budeme učedníky Pána Ježíše. Pak jsme dělali domečky. Mareček si ten svůj polepil čtyřlístkami a beruškama a Janička si pod okýnka namalovala kytičky do truhlíků. Byly to moc krásný domečky a když teta zhasla a dala do každého hořící svíčku, to bylo něco! „Jéé“, vydechli jsme všichni úžasem. Teta potichoučku řekla: „Kdo ještě nepozval Pána Ježíše do svého srdíčka, může se teď se mnou modlit: „Pane Ježíši, přijď do mého srdíčka a udělej si tam domeček, nauč mě všechno, co se ti líbí a odpusť mě všechno, co se ti nelíbí. Já chci patřit navždycky už tobě. Amen“

Vůbec jsem z klubu nechtěl odejít. Pořád bych se nejraději díval na domečky se svíčkou. Maminka mě slíbila, že hned jak přijdem domů, postaví mi domeček na stůl v pokojíčku. Vždycky, když můžu zapálit svíčku v domečku, říkám si, jak je to prima – Pán Ježíš už není jen někde v nebi, daleko, už je se mnou. To je něco!

Zdraví váš Kuba (Katka R.)

BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

O rozsévači (Lukáš 8,4-8)

Jak srozumitelné a známé podobenství! A přesto, nebo právě proto jsem si toto podobenství vybrala. Hned na začátku slyšíme upozornění, že Ježíš podobenství vypráví lidem ze všech koutů země. Že by šlo o podobenství, které má misijní charakter? Asi ano, vždyť v něm jde o šíření Božího slova.

Rossévač (v novém překladu rolník) jde, aby rozséval zrno. Vždy bylo a dodnes je třeba vypěstovat obilí, upéct chleba, nakrmit tělo. Bez potravy to zkrátka nejde, ani bez Božího slova. Dodává pokoj, radost, sílu, energii a smysl života. Už v nedělní škole mi tak trochu toho rolníka bylo líto, on se tak snažil, a přesto tolik zrn nedostalo šanci. Zkrátka spadla na špatnou stranu. V pouze připravené půdě se zrno trvale uchytilo a vyhnalo do plných klasů, v jakých bývá na sto zrněk. V připravené půdě! Ano, je to logické, i zemědělec musí nejprve zorat, hnojit, vláčet; byla a dodnes to je namáhavá práce, také velká investice. A výsledek? Nejistý! Přijde déšť v pravý čas? Bude dostatek slunce, nebude sucho ani příliš mokro? I dobře připravená půda se může zaplevelit a zrno udusí plevel. Zrno potřebuje volnost a dobré podmínky, aby rostlo a vydalo stonásobný užitek. Ježíš úrodnou půdu vysvětluje takto: Jde o lidi, kteří rádi slyší slovo Boží, opatrují ho v připraveném srdci a upřímně mu věří. Mám skoro pocit, že jde o obyčejné lidi, kteří za slovem Božím nehledají žádnou vědu, kteří jsou ochotni a schopni přijímat jej takové, jaké je. Se zneklidněním vnímám rádoby křesťanské proudy snažící se vědecky vysvětlit Boží činy a často i Ježíšův život. Bible není nauka o zázracích a Boha nelze postihnout fyzikální poučkou ani veličinou. Místo hledání důkazů bychom se měli více zamyslet, co my

obětujeme práci rozséváče. Jak připravujeme půdu? Jsme schopni zápasit na modlitbě za někoho konkrétního či za společenství v našem sboru? Mají v nás naše děti, mládež, lidé v našem okolí příklad, který by stál za zamyšlení, vidí na nás něco konkrétního, pozitivního, co nám víra přináší, a umíme o tom s nimi mluvit? Umíme se z víry radovat a chlubit se vírou v Krista Ježíše? Bůh povolává dělníky, chce, abychom pracovali na jeho díle, a přitom nás vybízí, abychom nespolehnali na svoji šikovnost a rozumnost, ale byli si vědomi, že bez Božího požehnání, bez Boží milosti a přítomnosti nevydá naše úsilí užitek. On je ten, který dává našemu snažení smysl. Bůh nechá své slovo růst v připravených srdcích.

Celý oddíl o rozséváči končí napomenutím: Zamyslete se nad tím, jak nasloucháte Božímu slovu. Kdo je bere vážně, bude rozumět víc a víc, ale kdo je bere na lehkou váhu, přijde nakonec i o to, co si myslí, že má! A v tom je velká naděje: Boží slovo roste v připravených srdcích a ta mu rozumí víc a víc, ne díky své rozumnosti, ale pokorou, poslušností a Božím požehnáním.

MODLITBA

Pane náš, sešli jsme se tu, abychom tě chválili, abychom se zamýšleli nad tvým slovem, abychom rozjímali o tvých cestách, abychom se navzájem sdíleli, abychom čerpali z tvého slova posilu, abychom hledali porozumění, abychom odcházeli obohaceni ve víře. Prosím dávej nám pokojnou mysl a vnímavého ducha! Amen

Pobožnost zazněla na vzdělávání laiků Brněnského seniorátu

STAROZÁKONNÍ APOKRYFY

Báruk

Starozákonní apokryfní spis nás uvádí do období babylonského zajetí od roku 586 př.Kr., i když odvedení obyvatel začalo už mnohem dříve. Babylonský král Nebukadnesar porazil Judeu, jeho vojsko zničilo Jeruzalém i chrám a část lidu z vyšších vrstev nechal odvést do zajetí. Prorok Jeremiáš a jeho druh Báruk skončili v Egyptě (Jr 43,6). I tato kniha se opět rozchází s historickým i biblickým podáním. Napsání knihy se dá datovat dlouho po popisovaných událostech, a to až do 2. nebo 1. století př. Kr. Autora nebo autory, jako u většiny apokryfů, neznáme, původní sepsání je hebrejské a v egyptském prostředí bylo přeloženo do řečtiny.

Hlavní postavou je Báruk (česky Požehnaný), pisař proroka Jeremiáše. Ten je dle této knihy odvezen do Babylona k řece Súd. Jeho pravost-totožnost je prokazována jmény pěti generací.

Židé věděli o svých předcích, u nich to bylo samozřejmostí, jak to dobře známe z Bible. I dnes se u nás někteří lidé zabývají rodokmeny, aby věděli, z jaké rodiny pocházejí a odkud, kolikrát k jejich velkému překvapení, ale

většinu ani vlastní historie nezajímá, snad ani z hlediska genetiky. Důležitá je jen přítomnost a o budoucnosti ani z pohledu křesťanského se už téměř neuvažuje. Někdy o ní mluví politici, aby zdůvodňovali své nepopulární kroky.

Bárúk ze zajetí napsal dopis (knihu) těm, kteří zůstali v Judsku. Bylo to po pěti letech, co Kaldejci – Babyloňané dobyli a vypálili Jeruzalém. Nejprve tento spis předčítal ve shromáždění deportovaných Jekonjáši (Jójakínovi), judskému exkráli, odvedeným velmožům a ostatním nuceně přestěhovaným (Bar 1,3). Bylo to vlastně smuteční shromáždění, přítomní se modlili a plakali. Vykonalí sbírku na Jeruzalém. Bárúk jim také poslal (již druhé) zabavené posvátné nádoby z chrámu (nevíme, jak je získal) a vyzval k modlitbě za Nebukadnesara; vyzývá Jeruzalémské: „*Modlete se za nás k Hospodinu... zhřešili jsme proti... našemu Bohu*“. (Bár 1,13)

Další oddíly obsahují kající modlitbu (1,15-3,8) a báseň O Moudrosti (3,9-5,9) připomínající knihu Př 1.-9. kap. a Jb 28 kap., někde i Daniele a Deuteroizajáše. Hospodin je vydal v opovržení okolním národům, kam je rozptýlil. Byli jste (jsme) prodáni pronárodům, ale ne k záhubě (Bár 4,6), „*Bůh je k tobě (Jeruzaléme opět) přivede (Bar 5,6) ... a Bůh povede Izraele s radostí ve světle své slávy a milosrdenstvím a spravedlností jemu vlastní*“ (Bar 5,9).

Šestá kapitola, která je ve Vulgátě přiřazena za prvních pět kapitol, tvoří v Septuagintě samostatný spis pod názvem Jeremjášův list, v dopise se autor obrací na rozdíl od předešlých pěti kapitol k babylonským zajatcům a varuje je před modloslužbou i možnými důsledky modlářství.

„*Ted' uvidíte v Babylóně bohy ze stříbra, ze zlata a ze dřeva, které lidé nosí na ramenou... Vy se však varujte, abyste se nepřipodobňovali těm cizákům a nejednali podobně. Nebojte se jejich bohů, až uvidíte zástup, jak se jim klaní zepředu i zezadu. Řekněte si v duchu: „Jen tobě, Panovníku, sluší se klanět.“ Můj anděl je s vámi, on ochrání vaše duše. Jazyk těch bohů je dílo řemeslníka, i když jsou pozlaceni a postříbřeni, jsou jen klam... berou zlato a zhotovují věnce na hlavy svých bohů*“ (Bár 6,3-8). „*Zdobí bohy šatem jako lidi,... ale to je neuchrání před rzí a trouchnivěním...*“ (Bár 6,10-11). Přinášejí jim dary a oběti a jejich kněží chudákovi, ani bezmocnému nic nedají. Už ve SZ, třeba v žalmech (Ž115,4, Ž135,15-18), u Jr 10,3 nebo v NZ v 2K 6,16 („*Jaké je spojení chrámu Božího s modlami?*“) je varování před modlami.

Možná je to podobnost nepřiměřená, ale po roce 1989 opět vidíme na poutích, procesích, v kostelích nosit na ramenou vyšňořené figuríny i s korunováním od vysokých hierarchů, což církve praktikuje už od 13. století. Komunisté, aniž by to chtěli, se zasloužili i když o necitlivé odstraňování náznaků modloslužby, různě zdůvodňované a protestantům těžko pochopitelné. Také při návštěvě Turecka v Konyi v islámském muzeu Melvana jsme viděli ženy klečat a uctívat jako relikvii vousy proroka Mohameda.

A poslední věta z popisované knihy nám říká v 6. kapitole 72 verši: „*Je tedy lépe spravedlivému, který nemá modly, protože bude ušetřen ostudy*“.

Jiří Novák

Biblická a misijní škola a Evangelická akademie - Vyšší odborná škola biblická v Hradci Králové

První jednání o zřízení Biblické a misijní školy v Hradci Králové se konalo v lednu 1991 na synodní radě ČCE. Přípravnou prací byl pověřen br. farář Miroslav Heryán a za ústředí Evangelické akademie tehdejší ředitel Lubomír Miřejovský. Škola získala k výuce prostory ve 3. poschodí budovy na Kavčím plácku 121, která byla navracena církvi. 27.9.1991 vydalo MŠMT rozhodnutí o zařazení Biblické a misijní školy (dále BMS) do sítě církevních škol jako pomaturitního kvalifikačního studia. Zřizovací listinu vydala synodní rada k 1.9.1991. Ředitelem se stal br. farář Heryán. Já jsem jako interní vyučující přišel do Hradce Králové v roce 1992. Tehdy na škole vyučovalo, kromě nás dvou, 11 externích spolupracovníků, mezi něž patřil v prvních letech také profesor Josef Smolík. První dvouletý cyklus řádně ukončilo v roce 1993 sedm studentů. Komise tehdy zkoušela dva souborné předměty: biblické obory a církevní dějiny a praktickou teologii a věrouku, třetí známka byla za závěrečnou písemnou práci a volitelným předmětem byla psychologie a pedagogika. V průběhu dalších let absolvovalo BMS 43 studentů, z toho 19 v dálkovém studiu, které běželo současně s denním jako tříletý cyklus v letech 1993-1996. Přednášková setkání se tehdy konala ve vinohradském sboru ČCE v Praze. To umožnilo také větší aktivní účast profesorů a asistentů ETF UK.

V roce 1996 byla celostátně zrušena pomaturitní kvalifikační studia a mezičlánek mezi středním a vysokým školstvím byl nahrazen VOŠ. Ve výběru MŠMT se podařilo našemu projektu denního i dálkového studia uspět a škola zahájila v září 1996 svou novou činnost pod názvem Evangelická akademie-Vyšší odborná škola biblická. Protože se však ukázalo, že potřeba a zájem je především o dálkové studium, zaměřila se od tohoto roku škola pouze na intenzivní dálkové tříleté studium a denní se již od té doby nerealizovalo. Od roku 1995 jsem byl ředitelem školy. Od počátku byla podle

učebního plánu dvoudenní měsíční setkání studentů doplněna dalšími setkáními během roku a intenzivním osmidenním studijním soustředěním, které se od roku 1998 konalo vždy v Myslibořicích. Výuka probíhala formou přednášek a na ně navazujících seminářů ve vyšších ročnících a byla doplněna praxí, kterou studenti smluvně konali ve svých sborech. Já jsem zůstal jediným interním pedagogickým pracovníkem školy, do výuky bylo pravidelně zapojeno 13 až 14 externistů, z nichž někteří přijížděli z ETF UK. Velkou ztrátou bylo rozložení s br. farářem Miroslavem Heryánem, který zemřel na jaře roku 2003. On dal od počátku škole její jedinečný ráz, na který jsem navazoval, a také se jako jeden

z mála teologů u nás odborně zabýval kromě Starého zákona osnovami a výukou předmětů budování sboru a misiologie. Položil od začátku důraz na spojení kvalitní výuky s biblicky orientovanou spiritualitou, která při společných pobožnostech a setkáních mimo hlavní vyučovací čas byla otevřenou nabídkou pro každého. Svým věrohodným pastoračním přístupem a porozuměním i pro některé strážlivé důrazy evangelikální a charismatické zbožnosti vytvářel od počátku most ke klasické českobratrské evangelické tradici biblického výkladu i pro lidi, kteří přicházeli s počátečním sklonem ke zjednodušujícím pohledům. Právě práce odpovědného biblisty, doplněná rozhovory, na které byl čas, pomohla mnohým k hlubšímu a širšímu pohledu na Písmo. Pomohla jim také nalézt kladný vztah k tradici, aniž by ztratili žhavé jádro prvotního oslovení. Výhodou bylo, že při menším počtu studentů a komunitární podobě školy bylo možné v trpělivých rozhovorech odbourávat předsudky při vzájemném respektu k pohledu druhého. Je to jeden z momentů, kterého jsem si vážil a nesu si jej dál. S tím souviselo také otevřené ekumenické prostředí, které se zde vědomě pěstovalo a vnitřně kultivovalo. Ekumenu jako jednotu v rozmanitosti jsme ve škole reálně prožívali.

V době, kdy jsem byl ředitelem, jsem se také snažil nabídnout studentům v rámci možnosti malé školy různé pohledy vyučujících. Jsem vděčný za hluboké biblické vhledy starší generace biblistů, ale také za spolupráci s mladšími biblisty z ETF, i za to, že studenti mohli být zvlášť v posledních letech seznamováni i s nejnovějšími výkladovými přístupy. Jsem ale také vděčný za to, že se zároveň učili pracovat s texty standardními vykladačskými metodami, nechávali text sám promlouvat a zároveň jej promítali do otázek svého života. Zde se učitelé doplňovali nebo představovali někdy i značnou rozdílnost přístupů. Stejně tak tomu bylo i ve věrouce, systematice, etice. Nebylo někdy snadné vyrovnat se s výkladem Písma, na který někteří studenti nebyli zvyklí, ale vstřícný přístup externích vyučujících, ochotných k rozhovorům, vytvářel pracovní společenství, ve kterém se dařilo vzájemnému naslouchání.

V letech 1999-2006 řádně ukončilo tříleté dálkové studium v oboru katecheticko-pastorační činnosti absolutoriem 48 studentů. Tak jak tomu bývá u dálkového studia, řada studentů studium z různých důvodů nedokončila. Nešlo o čerstvé absolventy středních škol, ale o lidi, kteří již měli svá stálá zaměstnání, často absolventy vysokých škol, pro které bylo někdy hodně náročné spojit nároky kladené školou s jejich profesí a rodinnými povinnostmi. Slabým článkem byl od počátku tzv. profil absolventů a jejich dalšího uplatnění. Jedinou možností profesního, placeného uplatnění absolventů byla jáhenská služba. Ve změněné situaci církve se ale jáhenská služba víc a víc stávala pouze jakousi „přípravkou na faráře“ a ztrácela svou jedinečnost a nevyjasněné postavení jáhnů přispívalo k nižší motivaci zájemců o studium na naší škole. I ti, kdo se chtěli stát ordinovanými presbytery, a to byl také jeden z hlavních profilů absolventů školy, museli pak stejně podle řádu ČCE skládat před synodní radou nové odborné zkoušky. To bylo pro řadu absolventů, kteří po tříletém intenzivním studiu ukončili řádným absolutoriem, nepochopitelné a demotivující. Přesto se škola v letech 2001-2003 v počtech studentů značně stabilizovala, zavedení školního se ukázalo jako krok dobrým směrem a mohl se také významně rozšířit fond školní knihovny. V roce 2004 však končil silný

třetí ročník a nový první se nepodařilo obsadit dostatečným počtem přijatých studentů, a tak jsme ho nemohli otevřít. Dotace MŠMT, poskytované podle počtu studentů, byly pro dálkovou formu studia neúnosně malé, takže jsme začali být odkázáni na dorovnávání nákladů z celocírkevního rozpočtu, které by stále víc narůstalo. S ohledem na situaci jsme se po dlouhých jednáních se zřizovatelem rozhodli, že nové první ročníky již neotevřeme a necháme pouze řádně doběhnout druhý a třetí ročník. Rozhodnutí to bylo nesnadné, ale v dané situaci je i dnes chápu jako nutné. V září 2006 ukončila škola po 15 letech posledními absolutorii svou činnost. Do jáhenské služby odešlo za dobu existence školy celkem 17 studentů, dva se stali prvními diakony nově zřízeného diakonátu a 8 bylo do roku 2006 ve sborech pověřeno ordinovanou presbyterskou službou. Řada absolventů naší školy dodnes pracuje také v Diakonii či jiných sociálních organizacích ostatních církví. Někteří jako jáhni dokončili studium na ETF UK a stali se řádnými faráři. To, že jsme nedokázali život školy více propojit s celkovou výhledovou koncepcí práce naší církve, získat jednoznačnou vnitřní podporu a zintenzivnit spolupráci se sbory tak, aby cíleně a s důvěrou vysílali své laické pracovníky ke studiu, je škoda.

Přesto jsem přesvědčen, že škola kromě toho, že vyslala do služby řadu pracovníků, probudila také u mnoha lidí zájem o teologii, motivovala je k dalšímu zájmu o biblistiku a vytvořila určitý model otevřeného studia, ke kterému patří také výuka vzájemných vztahů a nevšední ekumenická otevřenost bez výprodeje vlastní tradice.

Za to, ale také za všechny vyučující i za ty, kdo si z této školy odnesli víc než jen určitý objem vědomostí, jsem Pánu Bohu vděčný.

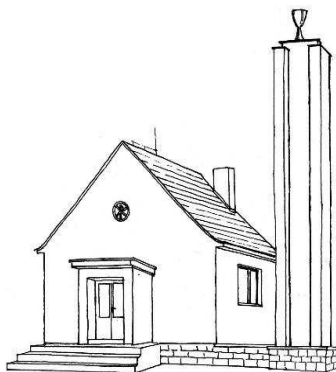
Petr Firbas

EVANGELICKÉ KOSTELY

Přibická modlitebna

O kazatelských stanicích a jejich stavbách se mnohem obtížněji získávají informace než o samostatných sborech. Přibice jsou tak trochu výjimkou. Pomohla nám kniha I zůstávali v učením apoštolském od autorů Jiřího Lukla, Ondřeje Macka a Vladimíra Svobody, která podrobně mapuje nosislavský sbor, jehož jsou Přibice jako kazatelská stanice součástí.

Tato kazatelská stanice neoficiálně vznikla roku 1890 a oficiálně se stala až v roce 1905. Už r. 1891 si tamní reformovaní evangelíci zřídili modlitebnu. Později neúspěšně usilovali o povolení filiálního sboru. Dlouho se místní bratři a sestry snažili také o důstojnější shromažďovací prostory. Když tehdejší režim trochu změkkl, mohli začít v roce 1968 stavět novou modlitebnu. Hrubou stavbu zvládali dodavatelsky, ale vše ostatní dělali svépomocí, a to samozřejmě s pomocí a

příspěním mateřského sboru v Nosislavi. Stavět začali ještě za faráře Zdeňka Navrátila a modlitebnu dokončili za dalšího faráře Pravdomila Brchaně. Modlitebnu posvětil v neděli 25. srpna 1971 synodní senior Václav Kejř. Bohoslužebná budova je spíš prostý moderní kostelík se sedlovou střechou a samostatně stojící, asi desetimetrovou vížkou stejného profilu po celé výšce a s kalichem na vrcholku.

Při této příležitosti vzpomeňme na dlouholetého předsedu kazatelské stanice bratra Františka Knesla, který pobýval i v sovětských táborech nucených prací. 15. farářem v Nosislavi, tedy i v Přibicích byl Ctirad Novák, dlouholetý a velmi pracovitý člen redakční rady Setkávání. Doplňme ještě, že nynějším farářem je zde od roku 2009 Ondřej Macek.

Obecně lze k naší lítosti konstatovat, že zvláště od roku 1989 ve většině kazatelských stanicích i některých sborech klesá účast na bohoslužbách a vůbec počet členů. V současnosti se v Přibicích konají shromáždění jedenkrát v měsíci, ale křesťanské je mít naději a neklesat na mysli.

Jiří Novák

OSOBNOSTI ČESKÉ REFORMACE

Arcirebel Jindřich Matyáš z Thurnu

Část 2.: V Čechách

Mladého Jindřicha Matyáše jsme naposledy opustili na počátku 90. let 16. století, kdy se díky sňatku částečně vymanil z dluhů po otci a zároveň opustil Moravu a přestěhoval se do Rakous.

Zde mu však roku 1592 jeho mladá žena zemřela při porodu syna Františka. Do jeho života zasáhla i ztráta nevlastního bratra a synovce, která mu ovšem současně přinesla dědictví starých rodových držav v jižním Rakousku a Slovinsku. Sem, do Gorice, se také Thurn záhy přestěhoval.

Ačkoliv se tehdy již naplno projevovala jeho dobrodružná a neklidná povaha, neboť roku 1592 jej nalézáme v Polsku a od té doby až do roku 1607 trvale i ve vojenských taženích proti Turkům, skutečnost, že tak činil v habsburských službách, ještě nenasvědčovala jeho pozdějšímu osudu arcirebela. Díky tělesné zdatnosti docela dobře snášel útrapy vojenského života, získával válečné zkušenosti a seznámil se s mnohými budoucími císařskými generály, jako byl Albrecht z Valdštejna či Baltasar Marradas. Za své zásluhy byl Rudolfem II. jmenován generállajtnantem Českého království. To ale neznamenalo, že rezignoval na svůj osobní život. Roku 1603 se podruhé oženil s Alžbětou, rozenou z Tiefenbachu.

Zmínka o Čechách nebyla náhodná. Jindřich Matyáš v roce 1605 prodal své gorické panství, kde již probíhala násilná rekatolizace, a koupil veliké panství Veliš u Jičína na pomezí východních a severních Čech. Záhy se odstěhoval do Čech natrvalo, nyní však jako jeden z nejbohatších nekatolických šlechticů, jak o tom svědčí záznamy k roku 1615. To je také již doba, kdy se vedle českého bratra Václava Budovce z Budova a luterána Jáchyma Ondřeje Šlika stal

předním mužem evangelických stavů a bojovníkem za ochranu stavovských a náboženských svobod v království. Byl přímým strůjcem tlaku, který nakonec přivedl císaře Rudolfa II. K tomu, že vydal roku 1609 hlavní Majestát. Podle Viléma Slavaty byl dokonce „toho všeho přední a hlavní příčina, původ a ředitel“. Thurn se následně stal jedním ze tří velitelů nově zřízené direktorské vlády a také jedním z 24 stavovských defenzorů – ochránců – víry. Zasahoval i do nejvyšší politiky, když přispěl k tomu, aby zdiskreditovaný Rudolf II. po vpádu Pasovských do Čech roku 1611 abdikoval ve prospěch svého bratra Matyáše.

Thurnovi rozhodně nechyběla odvaha. Když se roku 1617 po Matyášově smrti na mimořádném sněmu českých stavů rozhodovalo o nástupu nového krále, nekompromisního katolíka Ferdinanda Štýrského, s výjimkou Collony z Felsu se proti tomu veřejně postavil pouze on. Argumentoval především tím, že nového krále mají volit nejenom čeští stavové, ale i stavové z Moravy, Slezska a Lužice, zemí příslušejících k České koruně. Za tento postoj vůči nadcházejícímu panovníkovi přišel trest, který se zatím omezil na okleštění Thurnovy pozice v zastávání zemských úřadů. Uvedený nátlak jej však utvrdil v protihabsburském kurzu.

Dvorská katolická strana, posílená Ferdinandovou volbou, pokračovala v nesmiřitelné protistavovské a protireformační politice. Reakcí na to byla známá pražská defenestrace královských místodržících 23. května 1618, která byla zároveň jakýmsi prologem k budoucí kruté třicetileté válce. Thurn během příprav defenestrace i při jejím provedení sehrál rozhodující roli. Jeho radikální postoj je snáze pochopitelný, uvedeme-li, že již v březnu byl za své postoje předvolán do Vídně, kde měl být postaven před soud.

Stavovské povstání propuklo v plném proudu. Třicetileté direktorium, představující faktickou vládu v zemi, se stalo novým orgánem státní moci s výkonnou pravomocí. Thurn direktorem zvolen nebyl, byl jmenován generálporučíkem stavovské armády. Zatímco okolní země a stavy buď povstání přímo podpořily, nebo alespoň bránily Habsburkům v rozvinutí protiakce, neutrální postoj Moravy v čele s Karlem starším ze Žerotína povstání oslaboval. Thurn si uvědomoval, že jeho úspěch spočívá v rychlých vojenských akcích proti Habsburkům dříve, než si zajistí spojence. Pro tuto radikální politiku ale nenašel dost pochopení a počátkem září 1618 byla naopak již královská vojska v Čechách. To, že jedna z katolických armád pod vedením Karla Buquoye prošla na cestě do Čech Moravou, Thurn těžce nesl a nijak to neskrýval. Když se zástupci Moravanů Žerotín, Lichtenštejn a moravskokrumlovský pán z Lipé snažili Čechy (ale i královské) přimět k jednání, Thurn údajně prohlásil: „Páni přátelé, děkujeme Vám, že ste tak upřímní, a že ste nám nepřítelů do země pustili, může se Vám to dobře zpromenouti.“

Žerotín se však ve své politice nenásilí nenechal zlomit. Stavovské armádě se sice na podzim 1618 podařilo královské vojsko přimět k ústupu, takže Thurn se se čtyřmi tisíci vojáky odvážil do Rakous, aby zde získal podporu pro tažení proti Vídni, rakouští stavové ovšem čekali, jak se zachová Morava. A moravský zemský sněm 13. prosince opět potvrdil neutralitu země, přičemž Žerotín sám osobně Ferdinanda ve Vídni varoval před plány Thurna a dalších radikálů jej

osobně zajmout, a tak získat v započaté válce navrch. Jindřicha Matyáše mohlo aspoň těšit, že pro povstání získal Žerotínova bratrance Ladislava Veleny, pána na Moravské Třebové a Břeclavi. Mohlo k tomu napomoci i to, že Velen byl podruhé ženat s Thurnovou neteří Zuzanou z Tiefenbachu.

Zima 1618–1619 však Thurnovo české vojsko zdecimovala a vyhlídky nebyly valné. Těžiště aktivit se počátkem roku 1619 přesunulo do diplomacie, která přinesla kandidaturu falckého kurfiřta Fridricha na nového českého krále. Zároveň se Češi rozhodli přimět Moravany k zapojení se do povstání po zlém a Thurn již 23. dubna vstoupil asi s desetitisícovým vojskem do Jihlavy. Když 2. května přitáhl k Brnu, reprezentoval moc Habsburků na Moravě v podstatě již jen pluk Albrechta z Valdštejna. Dobře známé je Valdštejnovo uloupení stavovské pokladny v Olomouci a jeho útěk do Vídně. Však také Thurn, jeho dávný spolubojovník z válek s Turky, o něm psal jako o pyšné bestii, která ztratila čest, majetek i duši. Převrat na Moravě byl dokonán, když se v květnu nekatoličtí moravští radikálové při zemském sněmu zmocnili klíčů od města Brna.

Karta se obrátila, když Thurnův druhý odvážný pokus dobýt Vídeň a zajmout Ferdinanda v červnu 1619 selhal. I když k tomu nechybělo mnoho, přispěla k tomu Mansfeldova porážka Boquoyem v jižních Čechách. V nastalém zklidnění na válečném poli se sešel generální sněm České koruny (Čechy, Morava, Slezsko, Lužice), který se usnesl na zavedení nové konfедераční ústavy a náboženských svobod pro všechny země. 26. srpna 1619 byl zvolen českým králem Fridrich Falcký. I když se v létě naplno projevil obtíž se vyplácením žoldu české stavovské armádě, vystoupení sedmihradského vévody a kalvína Gabora Bethlena proti Habsburkům v Uhrách dávalo Thurnovi a jeho spojencům novou naději. Jindřich Matyáš se v září stal vrchním velitelem moravského zemského vojska a spojené české, moravské a rakouské protestantské pluky s podporou Bethlena nastoupily na podzim 1619 pod Thurnovým velením již třetí pochod na Vídeň. Avšak ani tentokrát obléhání rakouské metropole úspěšné nebylo.

I když v průběhu roku 1620 se Ferdinandovi II. podařilo na svou stranu získat četné spojence a oslabit tak protihabsburskou koalici, asi málokdo ze zúčastněných si představoval, že rozhodující bude ve vzájemném zápolení spíše bitka než bitva 8. listopadu 1620 na Bílé Hoře. I přes prohru s Thurnovou účastí se Praha mohla bránit, zvláště když se k ní od Kolína blížila spojenecká uherská armáda a na Moravě bylo připraveno stavovské vojsko. Strach ze zrady a vydání Prahy i se „zimním králem“ Fridrichem Falckým ovšem převážil a útekem do Vratislavi se v životě Jindřicha Matyáše začala psát třetí významná kapitola jeho života, života exulanta, který se však nehodlal smířit se svým osudem.

Dušan Coufal

Použitá literatura: František HRUBÝ, Hrabata z Thurnu a Valsassina, Český časopis historický 28, 1922, s. 74-108, 305-334; Miloš POJAR, Jindřich Matyáš Thurn. Muž činu, Praha 1998; Pavel BALCÁREK, Ve víru třicetileté války. Politikové, kondotíři, rebelové a mučedníci v Zemích české koruny, Praha 2011, s. 189-231.

Znojmo

Obvykle se v této rubrice objevuje vyprávění a zkušenosti z cestování do dalekých krajín, už ani nepamatujeme, jak bylo dříve obtížné cestovat do zahraničí, i když jsme měli třeba peníze. Teď se aspoň v jednom čísle Setkávání vrátíme domů, a to na jižní Moravu, do někdejšího významného královského města Znojma, s osídlením už z Velké Moravy. Některé památky známe z obrázků, jiné jsme vůbec neviděli, i když za jinými jezdíme tisíce kilometrů.

Před několika týdny mě požádala farářka tamního sboru ČCE, abych ji v neděli 5. května při bohoslužbách zastoupil. Jel jsem tam i s manželkou. Byli jsme v nevelkém společenství mile přijati, snažil jsem se zvěstovat evangelium, společný zpěv doprovázeli starší sestra na elektronické varhany a bratr učitel středního věku hrou na housle. Bylo to milé a zpěv zněl z nemnoha úst povzbudivě. Po bohoslužbách následovalo ještě drobné pohoštění a my jsme měli představu, že si prohlédneme největší památku Znojma, zdejší malou proslulou rotundu.

Nabídla se nám sestra místokurátorka Olga Smetanová, že nás po Znojmě provede. S radostí jsme přijali její nabídku, ale neměli jsme čisté svědomí, že ji okrádáme o nedělní odpočinek. Kdysi jsem tam byl na vojenském cvičení a jednou kázal, ale už si nic nepamatuji. Vyrázili jsme od prostorné bývalé německé evangelické fary a měli jsme štěstí. Na Masarykově náměstí jsme nasedli do tamní atrakce, do znojemského vyhlídkového vláčku (rádi se stáváme na chvíli opět dětmi), ve kterém jsme absolvovali cestu s ostatními účastníky po atraktivní městské památkové rezervaci. Až později jsme objevili v Setkávání č. 5 pobožnost (na text Mt 10,26-33) naší milé průvodkyně ze vzdělávání laických kazatelů. Už před zahájením putování vláčkem jsme si prohlédli znojemské divadlo, napodobeninu vídeňského dohadla. Cestou jsme pak viděli loucký, původně premonstrátský klášter (založen 1190), a po přestávce, kdy byla také možnost si zakoupit zdejší vína, trasa vedla nad Dyjí, po západním okraji města. Viděli jsme vinice této vyhlášené vinařské oblasti, přehradu v údolí řeky, gotické a barokní domy, opevnění města, Mikulášské náměstí. Tady se chvíli zastavme, a to u gotického kostela sv. Mikuláše ze 14.-15. století, a hlavně u sousední kaple sv. Václava z roku 1512. Až doma jsem se více dočetl o jejím postupném užívání německými i českými evangelíky.

Znojmo bylo původně převážně německé a byl tam i německý evangelický sbor. Než si postavil svůj kostel (1911-1912) se secesními prvky, scházel se právě v dvouposchodové kapli sv. Václava (dolní kaple je sv. Martina) po důkladné stavební obnově z roku 1861. Augsburský sbor byl nejprve

kazatelskou stanicí Brna a pak spolu s Jihlavou samostatným sborem. Po roce 1945, po odsunu Němců, církevní obec zanikla.

Ve Znojmě žila i česká evangelická menšina. První české evangelické bohoslužby vykonal 13.5.1920 farář Josef Hájek z Miroslavi v německém kostele. Následovala kazatelská stanice, filiální sbor, už tehdy tam sloužil vikář Jan Zlatohlávek. Českým evangelíkům se zdál nájem německého kostela příliš veliký, a tak nepohrdli památnou svatováclavskou kaplí od roku 1927 do roku 1938, kdy sbor zábořem vlastně zanikl; zůstalo jen 45 českých evangelíků.

Po 2. světové válce došlo k odsunu Němců a majetek jejich sboru byl rozdělen tak, že kostel připadl ČČSH, později prodán pravoslavným a ČCE připadla fara, ale kostel užívaly nejprve obě církve. První české bohoslužby po válce byly konány 29.7.1945, sbor rostl z reemigrantů, většinou Slováků, z Maďarska, Rumunska a Bulharska a z dalších přistěhovalců. V roce 1950 nastoupil do sboru farář Rudolf Šimša, který zde setrval téměř čtyřicet roků. Nedlouho po válce se oddělilo slovenské společenství v Hrabčeticích (1954). Sbor po určitém rozkvětu chřadl především vystěhovalectvím, výstupy a mizením také zastrazených evangelíků. Nyní užívá modlitebnu na faře a nadějí jsou některé do Znojma přistěhované rodiny. V roce 1990 tam nastoupila faráčka Jiřina Kačenová a nyní je faráčkou od r. 2007 sestra Jana Špinarová.

Vlákem jsme pokračovali dál a přiblížili jsme se ke znojenské rotundě sv. Kateřiny z 11. století. Škoda, že jsme si pro značnou vlhkost nemohli prohlédnout interiér, aspoň jsme si zakoupili publikaci, kde je mnoho informací včetně obrázků nástěnných maleb s náměty biblickými a s přemyslovskou tematikou z roku 1134. Už kdysi při opravách přišla rotunda na vrcholu střechy o lucernu. Rotunda je v areálu hradu, dříve přestavěného na barokní zámek, a pivovaru. Naše už pěší cesta pokračovala opět na Masarykovo náměstí se známou radniční věží a vchodem do rozsáhlého podzemí, které jsme sice nenavštívili, ale aspoň se máme ještě na co těšit.

Pak už jen pro věci na faru a na nedaleké autobusové nádraží, něco víc jak za hodinu jsme se ocitli v Brně, ale v myšlenkách jsme se ještě dlouho viděli v modlitebně a v tamních památkách.

Jiří Novák

ZAUJALO NÁS

Copak se stydíme za svoje příjmení?

Parte neboli úmrtní oznámení o tom, že nás opustil někdo blízký, posíláme svým přátelům a známým. Všimla jsem si, že v posledních letech se rozmohla taková novinka, že parte bývá podepsáno jen „zarmoucenou rodinou.“ V lepším případě jsou tam křestní jména manželky, manžela nebo dětí. Když je to syn, pak obyčejně se jmenuje stejně jako zesnulý otec či matka, ale když je to dcera, která bývá už provdána, tak to je hádanka. A mnohdy se stane, že zesnulý zanechá dvě dcery, které se podepíší třeba Helena a Jana s rodinami. Komu poslat kondolenci? Zarmoucené rodině? V tom případě neznáme ani křestní jméno manželky či manžela. Tahle novinka se mně opravdu nelíbí. A Vám?

Eva Šimková

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1. 7.	Bedřiška Köhlerová	106 let
2. 7.	Vlasta Michalská	92 let
2. 7.	Anna Seberová	76 let
5. 7.	Marie Šťastná	71 let
5. 7.	Vladimír Zhoř	85 let
6. 7.	Jaroslav Novotný	60 let
6. 7.	Marie Pivcová	84 let
6. 7.	Zdenka Škeříková	83 let
7. 7.	Libuše Plívová	94 let
8. 7.	Růžena Burgetová	87 let
8. 7.	Rudolf Pažebřuch	50 let
10. 7.	Věra Doleželová	89 let
10. 7.	Miroslav Zezula	72 let
10. 7.	Božena Zhořová	81 let
11. 7.	Zdeněk Rosenberg	30 let
12. 7.	Anna Smutná	87 let
12. 7.	Karel Makovský	40 let
17. 7.	Vlasta Nykodýmová	89 let
18. 7.	Petr Beneš	40 let
23. 7.	Jana Fleischerová	70 let
25. 7.	Jana Kropáčová	72 let
26. 7.	Ilona Jelínková	76 let
27. 7.	Anna Jochymková	72 let
27. 7.	Hana Winklerová	82 let
28. 7.	Jaroslav Loubal	74 let
29. 7.	Jarmila Orlová	78 let
30. 7.	Milan Kopřiva	77 let
2. 8.	Jan Šobáň	20 let
4. 8.	Růžena Meitnerová	60 let
5. 8.	František Trampota	30 let
6. 8.	Jiří Chalupník	74 let
6. 8.	Jarmila Nováčková	72 let
7. 8.	Jiřina Boháčková	72 let
8. 8.	Josefa Přikrylová	92 let
8. 8.	Ladislav Střelec	60 let
12. 8.	Milena Šimurdová	75 let
13. 8.	Rut Hošková	75 let
13. 8.	Libor Měšťan	81 let
14. 8.	Vlasta Dvouletá	88 let
15. 8.	Radmila Jedličková	90 let
15. 8.	Libuše Kožoušková	75 let
15. 8.	Blahoslava Ondrová	98 let
19. 8.	Miloslava Mikšovská	76 let

Brno II

3. 7.	Helena Řehořková	60 let
5. 7.	Věra Vašíková	91 let
8. 7.	Věra Randýsková	89 let
11. 7.	Jaroslav Urban	71 let
17. 7.	Libuše Holečková	85 let
17. 7.	Jana Dostálová	60 let
18. 7.	Zdeňka Kučerová	85 let
20. 7.	Olga Vlčková	60 let
26. 7.	Marie Fillipovová	75 let
30. 7.	Radoslav Marek	76 let
30. 7.	Vlasta Šuláková	74 let
3. 8.	Věra Uhlířová	86 let
3. 8.	Ladislav Vašina	86 let
5. 8.	Oldřich Pliskva	74 let
8. 8.	Jiří Potoček	50 let
8. 8.	Nikola Svobodová	20 let
10. 8.	Vlasta Melicharová	86 let
10. 8.	Alena Šebestová	79 let
10. 8.	Martin Bárta	40 let
10. 8.	Marie Píknová	20 let
16. 8.	Petr Merta	76 let
16. 8.	Alena Trojanová	76 let
21. 8.	Zuzana Ševčíková	60 let
28. 8.	Libuše Mahelová	72 let
31. 8.	Aleš Sumec	70 let

Pokřtěni byli:

23. 6. Zuzana Gruberová, nar. 1990

Oddáni byli:

14. 6. Lucie Soukupová a René Jirák
29. 6. Nicole Štefánková a Otakar Kuchař
5. 7. Pavla Ventrubová a Jonáš Buršík
6. 7. Lucie Kočová a Peter Hauzner

Rozloučili jsme se:

7. 6. Milan Sekanina, nar. 1947
7. 6. Jarmila Floriánová, nar. 1942

20. 8.	Lucie Štěpánková	30 let
24. 8.	Zdeněk Makovský	60 let
25. 8.	Viera Holečková	85 let
25. 8.	Pavel Lauterer	80 let
27. 8.	Jarmila Davidová	80 let
29. 8.	Vlasta Zupalová	87 let
31. 8.	Kateřina Valová	40 let
31. 8.	Zuzana Vondrová	20 let

Pokřtěni byli:

- 2.6. Samuel Jan Jankura, nar. 2012
- 16.6. Patrik Baláš, nar. 2012

Oddáni byli:

- 1. 6. Jitka Zubatá a Roman Pichler

Rozloučili jsme se:

- 25. 5. Ing. Karel Čápek, nar. 1932

ŽILI MEZI NÁMI

Za bratrem Ing. Karlem Čápkem

Dne 21. května 2013 zemřel ve věku nedožitých 81 let význačný člen I. brněnského sboru Českobratrské církve evangelické, dlouholetý člen staršovstva a laický kazatel bratr Ing. Karel Čápek. Pocházel z Olešnice na Moravě, z tamější známé rodiny. Patřil původně k církvi Československé, ale ve svém mládí za působení místního evangelického faráře Miloslava Klapuše a po rozhovorech s tehdejšími kurátorem sboru přistoupil k Českobratrské církvi evangelické. Stal se pro celý svůj život jejím horlivým aktivním členem.

Pozoruhodné bylo jeho samostatné úsilí o sebevzdělání. Vystudoval strojní průmyslovku a pak dálkově i techniku v Brně. Již ve studentských letech se zúčastňoval života mládeže v tehdy ještě nerozděleném brněnském sboru. Po jeho rozdělení byl zvolen členem staršovstva ve sboru Brno I., v němž pracoval řadu let. Vzdělával se hlouběji v teologii, takže po příslušných zkouškách se stal laickým kazatelem. Dojížděl sloužit do sboru v Silůvkách v době jeho uprázdňení, do kazatelské stanice v Újezdě-Rychmanově, příležitostně vypomáhal v Brně a jiných sborech. Vydatnou pomocí mu přitom byla jeho žena Zdeňka, roz. Člupková z Olešnice, která uměla hrát na harmonium i varhany, takže mohla doprovázet společný zpěv. Navštěvoval nemocné a osamocené, aby je potěšil evangeliem i osobní účastí na jejich trápení. Dovedl napsat krásné

dopisy při různých životních příležitostech. S velikou vděčností vzpomínám na jeho kondolenci k úmrtí mé ženy.

Jako odborník v technických záležitostech byl také členem seniorátního stavebního odboru a tedy platným rádcem sobě nejbližším sborům v Brně a Olešnici.

Byl to bratr, který svou víru vroucně promodlil, hluboce promyslel a prověřil. Bude nám chybět na svém místě v Betlémském kostele, na biblických hodinách a v „kavárničce“, senior klubu sboru.

Rozloučení bylo dne 25. května v tom „jeho“ kostele a posloužila při něm sestra farářka Olga Tydlitátová na text Žalmu 73, 26. verš.

Jan Pokorný

DÍKY A PROSBY

Pane Bože, děkujeme za každou možnost duchovního povzbuzení, které tolik potřebujeme. Děkujeme za možnost ráno vstát a existovat. Dej nám se probudit. Ať se probouzíme hned po probuzení.

Nalad' si nás, pomoz nám si uvědomit, že Ty jsi každé boží ráno přítomen a čekáš na pozdrav: Dobré ráno, Bože! Dnes budu celý den prožívat s Tebou! Haleluja! Tolik radosti! Jak se těším na úsměvy svých bližních! Budu s Tebou až do večera!

Pane, vyznáváme, že takhle nám to moc nejde, neumíme se řídit ani těmi největšími příkázáními. Prosíme, ukaž, že to není nemožné, naplň nás Svatým Duchem, abychom byli schopni milovat celým srdcem.

Prosíme ve jménu Ježíše Krista o probuzení, pomoz nám dnes smířit se s tím, co je, odpustit si navzájem, odpustit sami sobě a přijmout sebe, protože pokud nebudeme milovat svůj život, nemůžeme milovat vůbec. Děkujeme za tento krásný červnový chladivý deštivý den, za to dlouhodobé vlhko, a prosíme o Ducha Svatého, aby nás rozehřál zevnitř! Amen.

Jan Zrzavý, modlitba zazněla ve sboru Brno – Židenice

ZE SBORU BRNO - HUSOVICE

Tolik, kolik potřebuješ

Pod tímto heslem se v sousedním Německu letos v prvních květnových dnech konal 34. evangelický Kirchentag. Jedná se o tradiční setkání křesťanů, převážně protestantů, při kterém se konají četné bohoslužby, koncerty, výstavy, besedy a další možné projevy radosti z víry. Hostujícím městem se tentokrát stalo „svobodné a hanzovní město Hamburk“. Pro nás Čechy má

město zvláštní přitažlivost, protože stejně jako Drážďany, kde byl Kirchentag před dvěma lety, leží na řece Labi, a proto nám město připadá tak trošku naše. Díky přístavu, odkud minulé generace odjížděly parníky do Ameriky, je zde cítit i kouzlo dálek. Labe je zde mohutné a brzy splyne s blízkým mořem. Hamburk má svoji historickou i moderní tvář, návštěvníky Kirchentagu přivítal sluníčkem a stromy v plném květu. Centrem dění byl areál výstaviště, kde se zaregistrovalo přibližně 200 000 účastníků. V několika pavilonech bylo možno získat nové informace při přednáškách a besedách nebo při návštěvě stánků různých církví a humanitárních organizací. Byly zde k vidění zajímavé výstavy fotografií a další podoby výtvarného ztvárnění víry, ke slyšení byla celá řada koncertů různých žánrů. Nechyběly ani stánky s knihami, občerstvením či prodejem upomínkových předmětů. Prodávaly se šály, tašky, plastové láhve, trička atd. s logem Kirchentagu a výtěžek prodeje šel na charitativní účely. Také v celém městě probíhaly různé akce: zahajovací bohoslužba na nechvalně známé vykičené ulici Reeperbahn, večerní modlitby a koncert při svíčkách u řeky, bohoslužba a beseda v přístavišti na téma zneužívání námezdní práce cizinců za účasti Gospelchoru, pohled na město z věže barokního kostela Michaelis Kirche, skautská bohoslužba v troskách katedrály St. Nikolai s modlitbou za ženy a děti v současných válkách, přístavní čtvrť Hafencity s loděmi, sýpkami a mosty nebo kázání na verš „Tolik, kolik potřebuješ“ (Ex 16,18) při česko-německém večeru v Trinitatis Kirche ve čtvrti Harburg - to vše nabídl letošní Kirchentag.

Zůstaly pěkné vzpomínky a radost z prožitých setkání a také pocit vděčnosti všem dobrovolníkům, kteří se obětavě podíleli na zajištění zdárného průběhu. Další setkání za dva roky se bude konat ve Stuttgartu. Určitě jedte!

Vladimír Zikmund

KULTURA

V Brně rozpíná Frida svá křídla

Ve sklepní scéně na brněnském Zelném trhu se zpovídá žena, která se narodila do deště, vyrostla v něm a déšť provázel celý její bolavý život. Hustý, jemný a vytrvalý déšť a v něm zoufale pobíhající Frida Kahlo. Život permanentně před koncem a zároveň v rozpuku. Viva la vida – zvolává živočišně Frida. A při tom tančí, křičí, klopýtá, barví svůj svět a divákovi se tají dech.

Příběh mexické malířky Fridy Kahlo y Calderón zpracoval italský prozaik, překladatel, scénarista a dramatik Pino Cacucci původně na zakázku pro svého přítele, hudebníka Andrea Centazza. Připravený divadelní projekt pro čtyři osoby se nakonec nikdy na jevišti nezrealizoval. Cacucci jej však o pár let později přetvořil v monologickou výpověď samotné Fridy. A tak se hra o nezaměnitelné kontroverzní umělkyni s uhrančivým obličejem, která téměř

celý svůj život toužila uprchnout z vlastního těla sužovaného bolestí, tedy konečně dočkala své světové premiéry. V Brně a navíc symbolicky krátce před šedesátým výročím smrti Fridy Kahlo – toto výročí připadne na červenec 2014. A tak vidět, slyšet a cítit utrpení této hypnotizující umělkyně mohou od dubna návštěvníci sklepní scény Centra experimentálního divadla na brněnském Zelném trhu.

Inscenace *iViva la Vida! FRIDA?* je divadelním dramatem jednoho herce. Komorní prostředí, kterým disponuje právě brněnská sklepní scéna, jako by bylo stvořeno doslova na míru nejen dotčenému žánru, ale také samotné syrové intimnosti oné lidské zpovědi. Pódium pokryté malířskou plentou, barvy a nebe z plastových kelímků, které nazdařbůh padají – umělecký ateliér a dějiště jednoho života. Scéna i kostým, za kterými stojí Pavla Kamanová, stejně jako režie v podání Aleše Bergmana umožnily soustředit veškerou pozornost a důraz na Fridu v podání Evy Ventrubové.

Frida v imaginárních posledních dnech svého života vypráví o svém osudu, který jako by byl prodchnut vytrvalým deštěm – hustým, jemným deštěm, která má v duši i v těle. Když jí bylo osmnáct, přežila otřesnou srážku tramvaje s autobusem, v němž jela. Do vlastního pohřebního vozu nastoupila jako mladé zdravé děvče a vynesli ji z něj jako přeživší mezi mrtvolami a ve zmrzačeném těle. Je upoutána na lůžko a tehdy začne malovat. Vše, co bude dále dělat, bude dělat naplno, jak kdyby příští minutu měla umřít. Umění, politika, sex – to vše pro ni bude představovat způsoby, jak rozptýlit smrt – tu „plešatou“. Vypráví o osudovém manželství s Diegem Riverou, mexickým malířem a komunistou, který ji přijal zničenou, vzkřísil do života a zároveň svými milostnými avantýrami pozvolna vraždil. Zoufalá touha po dítěti, všechny barvy erotiky, významní muži, peklo osamělosti, lačnost po životě a nepřestávající bolest – to jsou témata Fridina života. Dýchá na okenní tabulku, kreslí dveře a jejich práh začíná překračovat. Frida touží po životě a zároveň po smrti. Protože jen tehdy, tam za prahem už nebude potřebovat nohy, z nichž jednu nemá. Nač jí přeci pak budou nohy, když bude mít křídla. A Frida právě včera pochopila, že nastal čas ta křídla rozepnout...

Hodina a půl herecké symfonie, která diváka přiková k židli. Zoufalost, víra, posedlost, touha, život, láska, smrt... bolest. To vše nachází divák v až na dřeh prožitých gestech Evy Ventrubové. Inscenace *iViva la Vida! FRIDA?* není jen hrou, ale právě díky skvělému podání jediného herce na jevišti realistickou vyprávějí, která fascinuje, cyklicky rozvibrovává duši a znovu a znovu tají dech. Eva Ventrubová hraje o životě a o život. A vyplácí se to. Její Frida je totiž excelentním koncertem živelně oslavujícím život.

Iva Černá, napsáno pro Brněnský deník

Brno I

Při hodnocení minulého období nám udělaly radost obě noci (muzejní a kostelů), které byly letos opět hojně navštíveny, a do přípravy programu se zapojila řada ochotných členů sboru. Zdařilé byly také červnové nešpory. Vedli jsme také rozhovor o hledání nového druhého faráře sboru, který by měl nastoupit za dva roky. Byl dán souhlas k podpisu smlouvy o opravě varhan, která proběhne během letních prázdnin. Staršovstvo dále odsouhlasilo opravu kanalizace v letním středisku na Blažkově. Byly rozděleny úkoly k zajištění průběhu celocírkevního setkání k 40. výročí Leuenberské konkordie. Sboru ve Strmilově byl poskytnut finanční dar na opravu oken sborového domu. Bude svolána schůzka, na které budou specifikovány požadavky na novou kuchyňskou linku ve sborové kuchyni, která již dosluhuje.

Jiří Gruber

Brno II

Oba faráři ve svých zprávách poděkovali všem, kdo přispěli k pěknému průběhu Noci kostelů v Blahoslavově domě. Presbyteři vyslechli informace o akcích připravovaných ve sboru i mimo něj na letní měsíce, mimo jiné určitější sdělení o podzimních návštěvách partnerských sborů v Rakousku a Nizozemí. Byl schválen letošní plán na umořování dluhů vzniklých v souvislosti se stavebními pracemi v Blahoslavově domě. Staršovstvo bude hledat nájemníky jak pro studentský byt, tak pro druhý malý byt, který je v současnosti opravován, a to na dobu od září tohoto roku. Staršovstvo také do rozvrhu sbírek nově zařadilo sbírku na pomoc postiženým povodněmi, tak, aby bylo možné přispět během celého měsíce června.

Martin Horák

Brno - Židenice

Staršovstvo se nejprve vrátilo k akcím ve sboru za poslední měsíc a s uspokojením zhodnotilo jejich průběh i ohlas. Mimo jiné vyzdvihlo velmi „sborotvorný“ dopad Noci kostelů uvnitř sboru, neboť příprav a organizace se zúčastnilo přes 40 jeho členů a mnozí další bratři a sestry ze sboru se na části programu alespoň podíleli. — Na předposlední červnovou neděli jsme připravili tradiční sborovou neděli. Přednášející (Petr Sláma), téma neděle (Biblická zvěst mezi námi) i program pro děti a dospělé slibují příjemně strávený den ve sboru. Jen doufáme v pěkné počasí. — V průběhu letních měsíců by měla začít dlouho připravovaná oprava oken na jižní straně kostela.

Libor Švanda

Brno - Husovice

7. 7. 2013

6. neděle po Trojici

Hu Filip Ženatý

14. 7. 2013

7. neděle po Trojici

Hu Štěpán Hájek

21. 7. 2013

8. neděle po Trojici

Hu čtené

28. 7. 2013

9. neděle po Trojici

Hu Štěpán Hájek

4. 8. 2013

10. neděle po Trojici

Hu Štěpán Hájek

11. 8. 2013

11. neděle po Trojici

Hu čtené

18. 8. 2013

12. neděle po Trojici

Hu Štěpán Hájek

25. 8. 2013

13. neděle po Trojici

Hu Štěpán Hájek

1. 9. 2013

14. neděle po Trojici

Hu Filip Ženatý

Brno - Židenice

7. 7. 2013

6. neděle po Trojici

Žd, Bl Marta Židková, VP

14. 7. 2013

7. neděle po Trojici

Žd, Bl Pavel Kašpar

21. 7. 2013

8. neděle po Trojici

Žd, Bl Pavel Kašpar

28. 7. 2013

9. neděle po Trojici

Žd Jaroslav Vítek

Bl Kazatel CB

4. 8. 2013

10. neděle po Trojici

Žd, Bl Gabriela Horáková,
VP

11. 8. 2013

11. neděle po Trojici

Žd, Bl Marta Židková

18. 8. 2013

12. neděle po Trojici

Žd, Bl Pavel Kašpar

25. 8. 2013

13. neděle po Trojici

Žd Pavel Kašpar

Bl Kazatel CB

1. 9. 2013

14. neděle po Trojici

Žd, Bl Pavel Kašpar, VP

Hu: Netušilova 26 v 9:00

Ma: Maloměřice, Borky 7

DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00

Bl: Blansko v 14:00

Brno I

7. 7. 2013

6. neděle po Trojici

ČK 9:00 Olga Tydlitátová
Rch Olga Tydlitátová

14. 7. 2013

7. neděle po Trojici

ČK 9:00 Jiří Gruber

21. 7. 2013

8. neděle po Trojici

ČK 9:00 Jiří Gruber
Rch Jiří Gruber

28. 7. 2013

9. neděle po Trojici

ČK 9:00 Olga Tydlitátová

4. 8. 2013

10. neděle po Trojici

ČK 9:00 Olga Tydlitátová,
VP
Rch Olga Tydlitátová

11. 8. 2013

11. neděle po Trojici

ČK 9:00 Jiří Gruber

18. 8. 2013

12. neděle po Trojici

ČK 9:00 Olga Tydlitátová
Rch Olga Tydlitátová

25. 8. 2013

13. neděle po Trojici

ČK 9:00 Jiří Gruber, křest

1. 9. 2013

14. neděle po Trojici

ČK 10:00 Jiří Gruber
Rch Jiří Gruber

Brno II

7. 7. 2013

6. neděle po Trojici

BD Martin Horák
Tiš 13:45 Saša Hauserová

14. 7. 2013

7. neděle po Trojici

BD Saša Hauserová

21. 7. 2013

8. neděle po Trojici

BD Martin Horák
Tiš 13:45 Martin Horák

28. 7. 2013

9. neděle po Trojici

BD Martin Horák

4. 8. 2013

10. neděle po Trojici

BD Martin Horák
Tiš 13:45 Martin Horák

11. 8. 2013

11. neděle po Trojici

BD Martin Horák

18. 8. 2013

12. neděle po Trojici

BD Jaroslav Kučera
Tiš 13:45 Jaroslav Marek

25. 8. 2013

13. neděle po Trojici

BD Saša Hauserová

1. 9. 2013

14. neděle po Trojici

BD Martin Horák
Kuř Saša Hauserová

ČK: Červený kostel

Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blah. dům v 9:00

Kuř: Kuřim v 10:00

Tiš: Tišnov